

[Egon Jensen.]

end at mange skatteydere med en skattepligtig indkomst på under 60.000 kr. vil være i stand til at flytte et beløb fra én sparekassebog til en anden eller deponere obligationer, som de i forvejen har. Hertil kommer, at procenten af skatteydere, som ligger over 60.000 kr. i skattepligtig indkomst, efter min opfattelse ikke er særlig høj. Man fremsætter altså her i realiteten et lovforslag, som ikke betyder, at der skal præsteres en nettoopsparing, og man kunne derfor passende i stedet for at tale om opsparingspræmiering kalde loven en lov om flyttestedsgørelse for sparekasse- og bankbøger m. v. Mange af de gamle kapitalbindinger udløber jo i år og i de næste år, og så kan man jo blot fortsætte med disse opsparinger og får derved yderligere 20 pct. Når hertil kommer, at det ikke er forbudt at låne i sparekasser eller banker et tilsvarende beløb og binde disse penge på højeste indlånsrente, hvorefter man får et skattefradrag på forskelsrenten, ja, så har det meget, meget lidt med opsparing at gøre. Banker og sparekasser har ingen som helst risiko derved, de tjener bare derpå.

Der vil imidlertid være mange skatteydere, som ikke vil være i stand til at spare op; de må altså nøjes med rollen som dem, der betaler til dem, som er i stand til at binde deres penge, mens de ikke selv kan gøre det.

Kan finansministeren i øvrigt oplyse, hvor stor stigningen i opsparingen har været i året 1967 i forhold til 1966. I 1966 — når jeg nævner dette år, er det, fordi det var det år, hvor der var fuld mulighed på alle områder for at foretage såkaldt præmieopsparing — steg opsparingen mig bekendt ikke mere end normalt; selv om der var udvidede muligheder, og det var endda et år, hvor man ikke kunne lægge skylden på det såkaldte røde flertal eller det røde kabinet, hvad man nu vil.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres det, at ordningen påregnes i øvrigt ikke at medføre administrative udgifter af nogen betydning for staten. Er det ikke lidt for flot sagt, når man ved, at samtlige pengeinstitutter, kreditforeninger, hypotekforeninger, investeringsforeninger m. m. skal have mellemregning med staten to gange om året, hvor man over skattekontorerne

førhen havde mellemregning én gang. Og der er jo betydeligt flere af den slags institutioner, end der er skattekontorer.

Ordnningen er foreslået at skulle ophøre den 30. juni 1970. Men i sin fremsættelsestale siger finansministeren, at muligheden for en forlængelse efter uændrede retningslinjer bør holdes åben, såfremt ordningen i øvrigt medfører et tilfredsstillende resultat. Disse ord rummer jo både en tvivl og et håb. Det kunne være interessant at vide, hvordan man vil komme til den konklusion, at ordningen har virket tilfredsstillende. Hvordan vil man i øvrigt konstatere det? Hvor meget har man inden for det beløb på 40 mill. kr., som er optaget på finansloven — og som den socialdemokratiske gruppe ikke kunne stemme for, da vi ikke kan gå ind for opsparingsordningerne — og hvori der i øvrigt ligger et beløb til yngre landmænd, skønnet at skulle anvende til såkaldt opsparingspræmiering?

Som man vil have forstået af de bemærkninger, jeg her har fremsat, har mit parti ikke den store kærlighed til forslaget, ja, vi har ikke engang noget at have sympatien i, netop når man lægger ekstra beløb oven på en i forvejen høj rente.

Socialdemokratiet er ikke modstander af en øget opsparing, er ikke modstander af, at man finder frem til ordninger, som virkelig sikrer en nyopsparing, men der er to hovedsynspunkter, man bør iagttage: for det første at der er tale om en nettoopsparing, hvad der ikke er tilfældet her, hvor man både kan låne sig frem og flytte bøger og deponere beholdninger; for det andet, at det er opsparingsviljen og ikke opsparingsevnen, man belønner.

Disse synspunkter er ikke taget i betragtning i det foreliggende forslag, som i øvrigt faktisk udvider det 2.500 kr.s fradrag på selvangivelsen, der tidligere rummede kapitalbindingsordningerne.

Endelig er der et spørgsmål, jeg gerne vil stille til finansministeren. Der er jo noget, som er betydeligt mere belastende for vores statsbudget end netop disse ordninger, og det er indekskontrakterne. Nu er mån nået dertil, så vidt jeg kan erindre, at man for en familie kan tegne kontrakter for indtil 6.000 kr., som værdisikres af staten. Derfor vil jeg gerne spørge finansministeren, om han kan give nogen oplysning om, hvor store